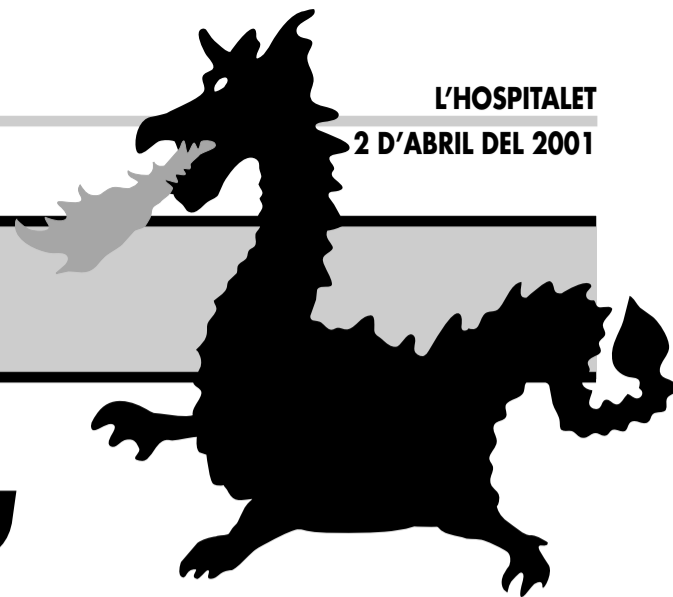

Joan Manuel Serrat

“A L'H hi ha caliu”

MARGA SOLÉ

Tinc dubtes perquè no sé amb qui parlo, amb el Serrat o el Tarrés?

Això no se sap mai. Sempre estan tots dos aquí. Ara estàs parlant amb tots dos.

Vostè què prefereix?

M'estimo més que cadascú ocupi el lloc que ha d'ocupar, que no es produeixin usurpacions de territoris que no són propis. El Serrat ha d'estar al lloc del Serrat i el Tarrés al del Tarrés i llavors tot va 'estupendo'.

La seva família li deia Juanito; els amics del carrer, Cani; els d'on estíuejava, Tordo, i ara vostè ens surt amb el Tarrés...

Tot això són problemes psíquics, evidentment, i un ha d'acostumar-se a viure amb ells. Però està molt bé que la mare em digués Juanito, que els amics del carrer em diguessin Cani, que els del poble em diguin Tordo, perquè el nom ve de la meva afició a menjar olives i el Tarrés està aquí. L'estrany seria que la mare em digués Tarrés o els amics del carrer, Tordo, perquè al Poble Sec no hi ha oliveres.

El dia 21 ve a La Farga. Ha vingut altres vegades a L'Hospitalet. Què li sembla?

M'agrada. És una ciutat esplèndida on sempre he estat molt ben tractat, molt ben acollit i on hi ha un caliu i un poble mestís que és esplèndid, amb una barreja de cultures, genial.

Acosta el seu recital a ciutats que, potser, sense el suport de la Diputació no podrien veure el seu espectacle.

Els meus espectacles no són tan inaccessibles, però amb això acostem una mica més l'espectacle a l'hàbitat natural de la gent i aconseguim que els teatres d'algunes ciutats estiguin oberts. Això ajuda a fer que el teatre es revalorï i l'administració fa un esforç complementari per posar-lo en condicions i per obrir-lo.

La Diputació fa un esforç econòmic per portar el seu espectacle a comarques i, a vostè, li costa diners?

Costar-me diners, no. En guanyo menys, que és una altra cosa.

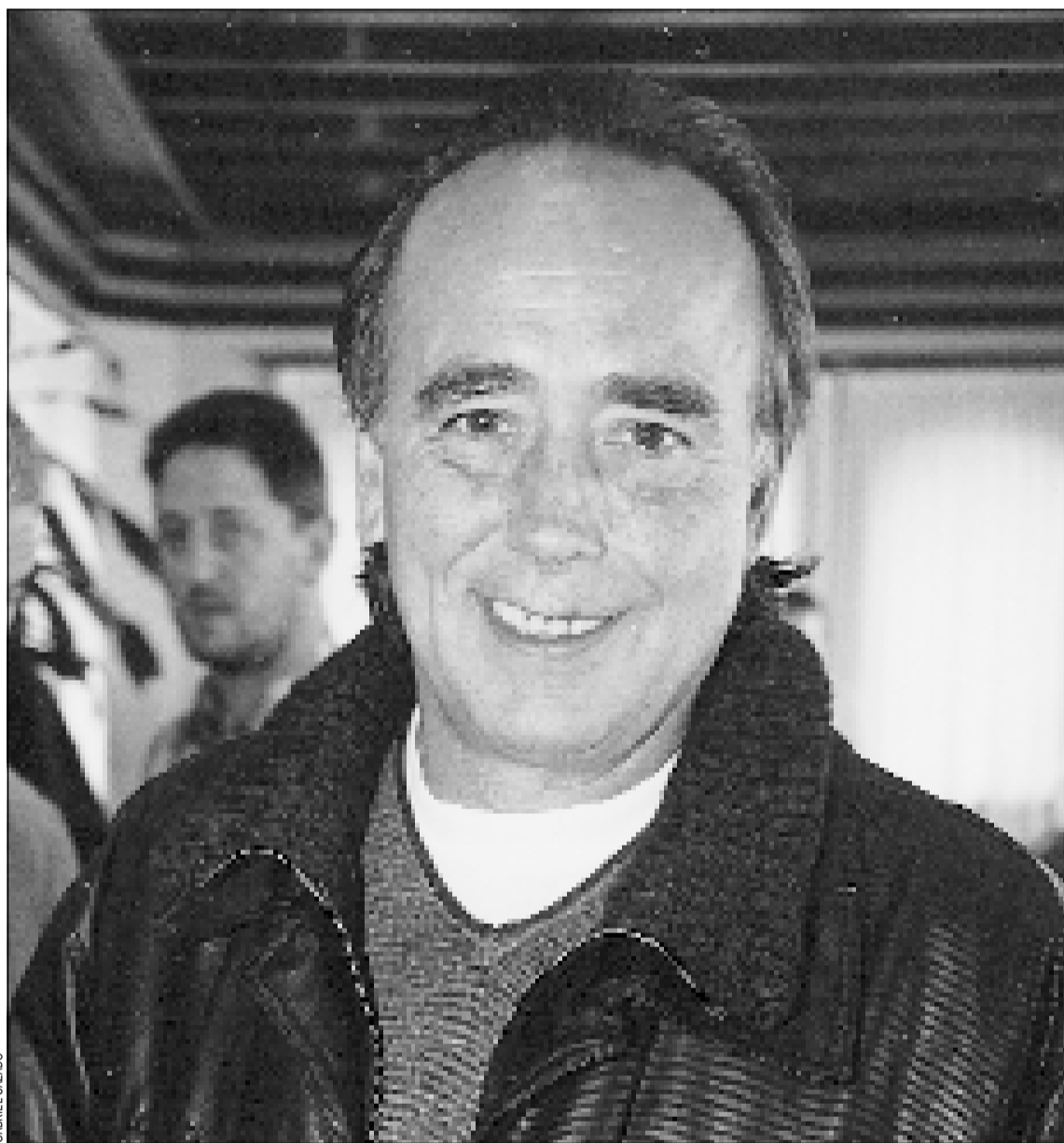
I per què ho fa?

Perquè em ve de gust.

Per què es diu Cansiones amb el seu últim disc?

Perquè el 70 per cent del món castellanoparlant diu 'cansiones' amb s. Cansiones amb c només ho diu una part molt petita de la ciutadania castellanoparlant.

Joan Manuel Serrat va néixer al Poble Sec el 27 de desembre de 1943. Als 16 anys el seu pare li regalà una guitarra. El seu últim treball es diu *Cansiones*. Ara que fa quasi 30 anys que té 30 anys es diu Serrat Tarrés, no ha perdut la il·lusió i continua fent *bolos*. Vindrà a La Farga el dissabte 21 d'abril a les 22h en el marc de les Festes de Primavera

GABRIEL CAZADO

El disc és una ruta per Hispanoamèrica?

Ho és però d'una manera desordenada perquè no pretenc fer un recorregut, però sí recuperar unes cançons que normalment canto a hores intempestives i en uns àmbits delicadament tumultuosos amb força càrrega d'amistat, d'alegria i d'alcohol. Quan conflueix tot això es produeixen aquestes cançons, que podrien ser unes altres sense perdre ni una mica la sensualitat ni el mestissatge de sons i ritmes.

Li agrada molt l'Amèrica llatina. Per què no s'hi queda?

Sí que em quedaria, però lamentablement o afortunadament tinc un àmbit familiar que crec que té uns altres punts de vista.

El 1995, el president del Govern, Felipe González, li va entregar la Creu al Mèrit Civil per contribuir a les relacions entre

«
M'agrada que el meu espectacle m'acosti més a l'hàbitat de la ciutadania

Espanya i Iberoamèrica. Amb Cansiones pretén un reconeixement del Govern actual?

Je, je, je, je. No crec que aquest govern estigui per a aquestes coses, les seves prioritats passen per

altres llocs. El reconeixement més gran que tinc és que la gent vingui als meus espectacles, ompli els espais, m'estimi i em tracti bé. Normalment els reconeixements es donen a malalts terminals o a bèsties domesticades i crec que jo estic molt sa i no tinc gens de ganes de deixar-me domesticar. Però em sento agraït del que em van donar.

Va ser el número 13 dels Setze Jutges, un grup que defensava el dret a cantar en català, però el 1968 va treure el seu primer single en castellà. Quin embolic, no?

El tema de la llengua és bastant embolicat però no m'he sentit mai com una casa de dos pisos, un en català i un altre castellà, sinó fill d'una terra mestissa i de vegades també orfe. Però em vaig incorporar amb tota naturalitat i sense cap problema de poder fer ambdues cultures sense cap contradicció.

Però no va voler anar a Eurovisió a cantar en castellà el La La La.

Això encara ho embolicaria més per un individu de fora, no? Però, als que vivim aquí no ens enreda. Tots sabem els camins que hi ha hagut, que hi ha i que esperem que hi hagi.

Massiel va guanyar amb aquella cançó. Amb el pas dels anys pensa que es va perdre alguna cosa?

No, vaig tenir la sort d'escapar de la maledicció de Tutankamon, la que persegueix a tots els artistes que van a Eurovisió que quan acaba el festival queden sotmesos a una maledicció terrible, no?

Home, al Julio Iglesias no li ha passat això. Ni al Raphael tampoc, però cap dels dos va guanyar. Els que han guanyat tots estan fora d'òrbita.

D'on li ve cantar? M'han dit que el seu pare cantava tangos.

El meu pare no era, precisament, el millor antecedent familiar perquè tothom canta millor que ell. Era un home manyós que igual fabricava una nevera que feia una instal·lació de llum, però cantar no era la seva especialitat. En canvi la família de la meua mare... possiblement la saga aragonesa donava més sortida a la cosa cantarina.

El 27 de desembre de 2003 farà 30 anys que té 30 anys. També farà una cançó?

No, repetiré la mateixa. Ja la he feta. Je, je. L'únic que espero és que la il·lusió se m'aguanti. Bé, la il·lusió, el cabell que em queda, la família i la resta de coses que per a mi són fonamentals.

Per què va donar el seu telèfon a la cançó Conillet de Vellut? Per innocència?

No m'esperava que en aquells moments els esdeveniments es precipitarien en contra meu i la pobre mare va patir molt perquè aquell telèfon era el seu, jo anava i venia.

Convidi als ciutadans de L'Hospitalet a venir a La Farga. Què els diu?

Que s'animin que una festa no es pot perdre. Tal com està la vida no ens en podem perdre ni una.

Està molt cansat de la gira?

Home, una mica sí. Les gires, les plantejo amb el cor i les he de fer amb el cos. El problema d'això no és que un dia et facin mal els ronçons, sinó que no tinguis il·lusió de pujar a l'escenari, o que vulguis que el dia passi de pressa. A mi no em passa res d'això. Vull que els dies passin al seu pas i quan pujo a l'escenari tracto d'estar molt bé, per respecte a mi i a la gent.